க்ளனைவரும் அப்போது அம்மஹாத்மாவான க்ருஷ்ணத்வைபாயன ரை அபிவாதனஞ்செய்து தாயாருடன்கூடக் கைகூப்பி நின்றனர். வியாஸர், 'புருஷஶ்ரேஷ்டர்களே! நீங்கள் அந்த ஆஶ்ரமத் தை விட்டுப் புறப்பட்டது எனக்குத் தெரிந்தது. கடோத்கசன் பிறந்தது தெரிந்ததனாலும் எனக்கு ஸந்தோஷம் அதிகமாயிற்று. இதோ ஸமீபத்தில் அழகியதும் தீங்கில்லாததுமாகிய நகரமிருக் கிறது. இங்கு என்வரவை எதிர்பார்த்து மறைந்து வாஸஞ்செய் யுங்கள்' என்று கூறினர். அந்தப் பிரபுவான வியாஸர், வீரர் களான அந்தப் பாண்டவர்களை இவ்வாறு தைரியப்படுத்தி, ஏகசக்ர நகரத்துக்குப் புறப்பட்ட குந்திக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லலானர்:

'எந்த மனிதனும் தர்மத்தைமாத்திரமே செய்யான்; அவ்வாறே பாபத்தைமாத்திரமே செய்யான். புண்ணியபாபங்கள் இரண்டை யும் செய்யாதவன் உலகத்தில் எவனுமில்லை. செய்பவன் புண் ணிய பாபங்களின் பலனை அடைந்தே தீருவான். பாபத்தின் பய னாகப் பெருந்துயரம் நேர்ந்தது. யதுபுத்திரியே! கௌரவிக்கத்தக்க வளே! அதனால், வியஸனத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே' என்று சொல்லி, அவர்களை ஒரு பிராம்மணனதுவீட்டில் குடி வைத்து ரிஷியும் பிரபுவுமாகிய வ்யாஸபகவான் தம்மிஷ்டப்படி சென்றார்" என்றனர்.

ஹிடிம்பவதபர்வம் முற்றிற்று.

நூற்றெழுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

பகவதபர்வம்.

(பாண்டவர்கள் ஏகசக்ரநகரத்தில் வஸித்ததும், அந்த வீட்டுப் பிராம்மணன் மனைவியுடன் துக்கித்ததைக் கண்டு குந்தி அங்கு சென்றதும், அவள் குந்தியிடம் புலம்பியதும்.)

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணஶ்ரேஷ்டரே! மஹாரதர்களும் அந்தக் குந்திபுத்திரர்களுமான பாண்டவர்கள் ஏகசக்ரநகரம் சென்று அதற்குமேல் என்ன செய்தனர்?" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"ரமணீயமான பலவகை வனங்களையும் பூமியிலுள்ள தேசங் களையும் நதிகளையும் தடாகங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு ஏககக்ர நகரஞ்சென்று அந்த மஹாரதர்களாகிய குந்திபுத்திரர்கள் ஒரு

பிராமண கிருஹத்தில் வஸித்தனர். அரசரே! அவரனைவரும் அப்போது பிக்ஷையெடுத்தனர்; யுதிஷ்டிரரையும் குந்தியையும் நினைத்துக்கொண்டே பிக்ஷையெடுத்தனர். ஜடையோடுகூடிய பிரம்ம சாரிகளாகப் பிக்ஷை எடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, குணங் களினால் நகரத்து ஜனங்களுக்குப் பார்ப்பதற்கினியவர்களாயிருந் தனர். நகரத்துஜனங்கள், 'பார்ப்பதற்கினியவரும் பரிசுத்தரும் தேவகுமாரரைப்போன்றவரும் யோக்யரும் மென்மையான சரீர முள்ளவருமாகிய இந்தத் தவமுள்ள பிராம்மணர்கள் பிக்ஷையெடுக் கத் தகாதவர்கள்; ராஜ்யத்திற்குத் தகுதியுள்ளவர்கள்' என்றும், 'இந்த மிருதுவான சரீரமுள்ள ரிஷிகள் உண்மையில் பிராம்மணா ரல்லர்; ஏதோ காரணத்தினால் இந்தப் பூமியில் மாறுவேஷமா கச் சஞ்சரிக்கின்றனர்; எல்லா லக்ஷணங்களும் அமைந்த இவர்கள் ஒவ்வொருநாளும் பிக்ஷையெடுப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவர்களல்லர்; காரியத்தைக் கருதித் திரிகின்றனர்' என்றும் ஊஹித்துச் சொல் லிக் கொண்டனர். நகரத்து ஜனங்கள் தங்களுக்குப் பந்துக்கள் வந்ததாக நினைத்து ஒவ்வொருநாளும் உபசாரங்களோடு பிக்ஷா பாத்திரங்களைப் பக்ஷணங்களினாலும் போஜனங்களினாலும் நிரம்பச் செய்தனர். பாண்டவர்கள் மௌனவிரதம் எடுத்துக்கொண்டு பிக்ஷை களை வாங்கினர். அந்தப் பாண்டவர்கள் போய் நேரமானதை நினைத்துத் தாயார் அவர்களைப்பற்றி விசனப்பட்டுக்கொண்டு துக்கத் தினால் நீர் நிரம்பின கண்களோடு தரையைக் கீறிக்கொண்டிருந் தாள். பிராம்மணகிருஹங்களில் தாயாரை நினைத்துக்கொண்டே பிக்ஷையெடுத்துத் தாயாரிடத்திலுள்ள மரியாதையினால் கட்டுப் பட்டவர்களாக விரைவில் திரும்பிவந்தனர். இரவும் பகலும் எடுக் கும் பிக்ஷைகளைத் தாயாராகிய குந்தியிடம் ஒப்புவித்தனர். ஒன்று சேர்ந்த பிக்ஷான்னம் எல்லாவற்றையும் தாயார் தனித்தனியே பகுத்துக் கொடுத்தபிறகு, தம் தம் பாகங்களை அவர்கள் இஷ்டப் படி தனித்தனியே புஜித்தனர். வீரர்களாகிய பாண்டவர்கள், தாயாருடன்கூடிய ஐவரும் முழு பிக்ஷான்னத்தில் ஒரு பாதியைப் புஜித்தனர்; மஹாபலசாலியான பீமன் மாத்திரம் ஒரு பாதி யைப் புஜித்தான். முன்னே சிறந்த அன்னத்தைப் புஜித்த வனான அந்தப்பீமன், நிரம்பின போஜனஞ்செய்தவனாக இருக்க வில்லை; போஜனத்ருப்தியில்லாமையினாலுண்டான நிறம் மாறுதலை யும் இளைப்பையும் அடைந்தான். வேந்தரே! ஜ்வலிக்கின்ற பெருந்தீயில் ஒரு நெய்த்துளி எவ்வாறிருக்குமோ அவ்வாறே, பிக்ஷைச்சோற்றின் அரைப்பாகம் அவனுக்கு இருந்தது. அர சரே! பாரதரில் சிறந்தவரே! அந்த மஹாத்மாக்கள் அவ்வாறே

அவ்விடத்தில் வஸிக்கும்போது நீண்டகாலமாயிற்று. பீமனும், ப்ராம்மணஸ்நேகிதர்களோடு விளையாடினபிறகு, ஒருகுயவனுடைய சிநேகத்தினால் மிகப்பெரிய பாண்டத்தை அடைந்தான். அந்தப் பீமனுடையசெய்கையினால் வியப்புற்ற குயவன் சிரித்துக்கொண்டு அளவுக்கு மிஞ்சின பெரிய பாண்டத்தைச் செய்து பீமனுக்குக் கொடுத்தான். அவன் வியக்கத்தக்க காரியம் செய்வதற்காக, பீமன் பெரிய மண்சுமையை எடுத்தான்; நூறுயிரம் மண்சுமைகளினால் குயவனைச் சந்தோஷப்படுத்தினான்; பிக்ஷையை விடாமல் எடுத்துக்கொண்டே மண்பாண்டங்களை அடிக்கடி செய்தான். அந்த மண்பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டுவந்த பீமனைக்கண்டு ஜனங்கள் நகைத்துப் பரிகாசம் செய்தனர். பலவகையான பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும் கொணர்ந்து போட்டனர். இவ்வாறுகவே எப்போதும் புஜித்த பிறகு, தாயாரிடம் ஏகாந்தத்தில், 'அம்மா! முன்னே சிறந்த அன்னத்தினால் வளர்க்கப்பட்ட நான் வயிறு நிரம்பாமலே இருக்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

பிறகு, ஒருகால் அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்கள் பிக்ஷைக்குப் போயினர். பீமஸேனன்மட்டும் குந்தியுடன் சேர்ந்து அங்கே இருந்தான். பாரதரே! அப்போது பிராம்மணன் வஸிக்குமிடத்தில் துக்கத்தினாலுண்டான மிகப்பயங்கரமான பேரிரைச்சல் கிளம்பினதைக் குந்தி செவியுற்றாள். அரசரே! அதிகமாகக்கதறிப்புலம்புகிற அவர்களைக்கண்டு அந்தக்குந்தி தயையினாலும் நல்ல சுபாவத்தினாலும் தாங்கவில்லை. நல்லவளான குந்தி மனத்திலுண்டான துக்கத்தினால் கலக்கப்பட்டவள் போலத் தயையுடன் பீமனை நோக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள். 'புத்திரனே! பிராம்மணன்வீட்டில் திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைக்குத் தெரியாமலும் கௌரவிக்கப்பெற்றும் வியஸனத்தைவிட்டும் மிகச்சுகமாக வஸிக்கிறோம். புத்திரனே! அதனால், நான் இந்தப் பிராம்மணனுக்கு, சுகமாக வசித்தவர்கள் எந்த இஷ்டத்தைச் செய்வரோ, அவ்வகையான அந்த இஷ்டத்தை எப்போது செய்வேனென்று ஸதாகாலமும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். குழந்தாய்! எவனிடத்தில் செய்நன்றி கெடாமலிருக்கிறதோ அவன் மாத்திரந்தான் மனிதன். மற்றொருவன் இவனுக்கு எவ்வளவு செய்வனோ அதைவிட மிகுதியாக அவனுக்கு இவன் செய்யக்கடவன். இந்தப் பிராம்மணனுக்கு இந்தத் துயரம் நிச்சயமாக வந்துவிட்டது. ஆதலால், இந்தச் சமயத்தில் உதவி செய்தோமானால் புண்ணியமுண்டாகும்' என்றாள். பீமன், (அதைக்கேட்டு) 'இவனுக்கு என்ன துன்பம் யாரால் உண்

டாயிற்றென்று தெரிந்துகொள். தெரிந்துகொண்ட பிறகு, மிக்க அசாத்தியமாயினும் அதைச் செய்வேன்' என்று சொன்னான்.

அரசரே! அவர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, மறுபடியும் அந்தப் பிராம்மணனும் அவனது மனைவியும் அழுவதனாலுண்டான கூச்சலைச் செவியுற்றனர். பிறகு, குந்தி, சட்டப்பட்ட கன்றையுடைய பசுவைப்போல் அந்த மஹாத்மாவான பிராம்மணனுடைய அந்தப்புரத்தில் துரிதமாக நுழைந்தாள். அப்போது, அங்கே மனைவியோடும் பிள்ளையோடும் பெண்ணோடுங்கூட முகம் வேறுபட்டிருந்த அந்தப் பிராம்மணன் பேசுகிறான். 'ரஸமில்லாததும் பயனற்றதும் துன்பத்திற்குக் காரணமும் பிறர்க்குட்பட்டதும் மிக்க வெறுப்புக்கு இடமுமாகிய இவ்வுலகவாழ்க்கை எதற்கு? பிழைத்திருப்பதில் துயரம் அதிகம். பிழைத்திருப்பதில் தாபமதிகம். உயிர்வாழ்க்கையில் இருப்பவனுக்கு [1] இரட்டைகள் வருவது தவறாது. ஆத்மாவொன்றுதான் தர்மார்த்தகாமங்களை அனுபவிக்கின்றது. இவைகளிற் பிரிவும் முடிவில்லாப் பெருந்துயரம்: சிலர் வீட்டைச் சிலாக்கியமாகச் சொல்லுகின்றனர். [2] அஃது எவ்வகையிலுமில்லை. அர்த்தத்தை அடைந்தால் எல்லா [3] நரகங்களும் வருகின்றன. பொருளீட்டமுயல்வது பெருந்துயரம். பொருள் கிடைத்தபின் அதற்குமேலான துயரம். பொருளில் ஆசையுண்டானவனுக்கு அது விலகினபோது மிகப்பெருந்துயரம் உண்டாகிறது. எவனுக்குத் தான்விரும்பின திரவியலாபங்கள் எவ்வளவு உண்டாகின்றனவோ அவ்வளவு வ்யஸனமென்னும் ஆணிகள் அவன் உள்ளத்தில் நாட்டப்படுகின்றன. கொஞ்சகாலமிருக்கத்தக்கதும் மஹாபயமுள்ளதுமாகிய அவ்விதமான இந்த உயிர்வாழ்க்கையை அடைந்து, பாரியையோடுஞ் சேர்ந்த எனக்கு வைராக்கியம் கிடைக்கவில்லை. இந்த ஆபத்திலிருந்து எதனால் விடுபடுவேனோ அந்த உபாயம் எனக்குத் தெரியவில்லை. பிள்ளைபெண்டிர்களுடன் கூட உபத்திரவமில்லாத இடத்திற்கு ஓடிப்போவேன். பிராமணப் பெண்ணே! எங்கே க்ஷேமமோ அங்கே போவதற்கு நான் முன்னே முயற்சி செய்தேன். அஃது உனக்குத் தெரியும். ஆனால், நீ என்சொல்லைக் கேட்கவில்லை. அறிவு கெட்டவளே! என்னால் பலமுறை வேண்டப்பட்டும், 'இங்கு பிறந்தேன்; இங்கு வளர்ந்தேன்; இங்கு என் தந்தையும் தாயுமிருக்கின்றனர்' என்று

---

1 இதன் 313-ம் பக்கம் குறிப்பில் பார்க்க. 2 துர்லபமானது என்பது.
3 துன்பங்களும்.

சொன்னதல்லவா? கிழவனாகிய உன் தந்தை வெகுநாளைக்கு முன்னே ஸ்வர்க்கம் சென்றான். உன் தாயும் அப்படியே ஆனாள். உறவினர்களும் முன்னே இருந்தனர். அந்த இடத்தில் வஸிப்பதில் என்ன ஆசை? எங்கே போஜனத்துக்குத் தடையிராதோ, எங்கே ஸ்திரீயின் பிறந்தவீடு கட்டுப்படுத்தாதோ, அந்தத்தேசம் மிக்கதூரத்திலிருந்தாலும் மனிதன் கருடனைப்போலவும் ஹம்ஸத்தைப் போலவும் செல்லவேண்டும். பந்துக்களை விரும்பி நான் சொன்னதை நீ கேட்காமலிருந்ததனால், எனக்கு மிக்க துயரத்தை உண்டாக்குகின்ற அந்த புத்திரனென்னும் பந்துவின் மரணம் இதோ நேர்ந்திருக்கின்றது. அல்லது, இஃது என் மரணமேதான். ஏனெனில், நான் ஜீவித்திருந்து என் உறவாகிய எவனையும் கொடியவனைப்போல் விடச்சக்தியற்றவன். எப்பொழுதும் என்னுடன் கூடவே தர்மத்தைச் செய்பவளும் ஐம்புலன்களையும் ஜயித்தவளும் எனக்குத் தாய்போன்றவளும், எனக்கு ஸ்நேகிதையும், தேவர்களால் முக்கியமாக விதிக்கப்பட்ட சிறந்ததான ஆதரவும், என் தாய் தந்தையரால் ஏற்படுத்தப்பட்டவளும், எப்போதும் கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்தில் பாகமுள்ளவளும், நல்ல குலத்திற் பிறந்தவளும், நல்லொழுக்கமுள்ளவளும், புத்ரஸந்தானமுள்ளவளும், கற்புள்ளவளும், இன்னாதன செய்யாதவளும், எப்போதும் ஒத்திருப்பவளுமான பாரியையாகிய உன்னை, முறைப்படி வரித்து மந்திரபூர்வமாக விவாஹஞ்செய்துகொண்டு, என் உயிருக்காக விடுவதற்கு நான் ஸமர்த்தனல்லேன். பருவம் வராத சிறுமியும் பின் லக்ஷணங்கள் சரீரத்தில் உண்டாகாதவளும் மஹாத்மாவுமாகிய பிரம்மதேவனால் கணவனுடைய உபயோகத்திற்காக நிதியைப்போல நம்மிடம் வைக்கப்பட்டவளுமான எனது புதல்வியை நானே விட்டுவிட என்னால் எவ்வாறு முடியும்? எவளால் நானும் என் பிதிர்க்களும் தௌஹித்ரனால் வரத்தக்க லோகங்களை எதிர்பார்க்கிறோமோ அந்தப்பெண்ணை நானே உண்டுபண்ணி எவ்வாறு விடத்துணிவேன்? சில மனிதர்கள் தந்தைக்குப் புத்திரனிடம் ஸ்னேகம் அதிகமென்று நினைக்கின்றனர்; மற்றும் சிலர் பெண்ணினிடம் அதிகம் என்று நினைக்கின்றனர். எனக்கு இருவரும் ஸமமென்றே அபிப்பிராயம். எவளிடத்தில் புண்ணியலோகங்களும் சாந்தியும் சந்தோஷமும் எப்போதும் இருக்கின்றனவோ குற்றமில்லாமலிருக்கிற அந்தப் பெண்குழந்தையை நான் எவ்வாறு விடத்துணிவேன்? என் புத்திரனை விடுவதேது? எவனைப்பற்றி மிகுந்த சுகத்தையும் ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள பலன்களையும் நான் எதிர்பார்க்கலாமோ, ஜனித்தவுடன் எவனுடைய முகத்தைக்கண்டு பிதிர்க்கள் ஸ்வர்க்கம்

சென்றனரோ, பிறந்தவுடன் எவனுடைய மஹிமையினால் நான் பிதிர்க்களின் கடனிலிருந்து விடுபட்டேனோ எனக்குப் பிரியனும் குலத்தைக் கரையேற்றுகிறவனும் எனக்கு எஜமானனுமாகிய என் மூத்த குமாரனை அந்தக் குழந்தையை நான் எப்படி விடமாட்டுவேன்? எனக்குப் பிண்டதர்ப்பணங்கள் கொடுக்கும் நிதியாகிய அருமைப் புதல்வனை எவ்வாறு விடுவேன்? என்னையாவது என் புத்திரனையாவது உன்னையாவது உன் பெண்ணையாவது விடுவது இதோ நேர்ந்திருக்கிறது. அது நாம் இங்கே வஸித்த பலன். பெண்ணே! என் சொல்லை நீ கேட்கவில்லை. அதன் பலனை அனுபவி; அல்லது, நானே சாவதற்கும் என் ஒரு புத்திரனையாவது உன்னையாவது பெண்ணையாவது விடுவதற்கும் சக்தியுள்ளவனல்லன். நான் ஜீவித்திருந்து, தான் தப்பித்துக்கொள்வதற்காகக் கொடியவனைப்போல் ஒரு பந்துவையும் விடச்சக்தியுள்ளவனல்லன். நான் என் சரீரத்தை விட்டு யமலோகம் சென்றால் என்னாலும் உன்னாலும் விடப்பட்ட இவர்கள் இவ்விடத்தில் ஜீவித்திருக்க முடியாதவர்கள். இவர்களில் யாரைவிடுவதும் கொடியதே; அறிஞரால் இகழப்பட்டது. நான் ஆத்மத்யாகஞ் செய்தாலும், இவர்கள் நான் இல்லாமல் இறந்துபோவார். அதனால், நான் சங்கடமான ஆபத்தை அடைந்திருக்கிறேன். இதைத் தாண்டமுடியவில்லை. ஐயோ! சீ! நான் என் பந்துக்களுடன்கூட எந்தவழிச் செல்வேன்? எல்லாருடனுங்கூட இறந்துபோவது சிலாக்யம். நான் ஜீவித்திருப்பது தகுதியன்று' என்றான்.

நூற்றெழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

பகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிராம்மணனைப் பார்த்து அவன் பத்தினி சொல்வது.)

பிராம்மணன்மனைவிசொல்லுகிறாள்: 'நீர் ஸாமான்ய மனிதனைப்போல் பரிதாபப்படுவது ஒருபோதும் தகாது. வித்வானாகிய உமக்கு இது பரிதாபகாலமாக இருக்கவில்லை. இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதரனைவரும் அவசியம் மரணமடைய வேண்டியவர்தாம். அவசியம் வரத்தக்க இந்த விஷயத்தில் வருத்தமில்லை. மனைவியும் மைந்தனும் மகளும் மற்றயாவும் தனக்காகவென்று நினைக்கப்படுகின்றன. நீர் நல்லறிவினால் துன்பத்தைவிடும். நானே அங்கே

போவேன். தன் உயிரையும்விட்டுத் தன் கணவனுக்கு நன்மை செய்வதுதான் இவ்வுலகத்தில் பெண்களுக்குப் பழமையான முக்கிய தர்மம். அப்படிச் செய்வது பரலோகத்திற்குச் செய்யவேண்டிய கர்மம் செய்ததாகிறது; உமக்கும் இப்போது ஸௌக்கியத்தைச் செய்ததாகிறது; பரலோகத்திலும் அழியாத பயனுள்ளதாயிருக்கிறது; இவ்வுலகத்திலும் புகழை உண்டுபண்ணுகிறது. நான் உமக்குச் சொல்லப்போவதும் ஒரு பெரிய தர்மந்தான். இதில் உமக்கு அர்த்தமும் தர்மமும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. மனையாள் எதற்காக விரும்பப்படுகிறாளோ அந்தப்பிரயோஜனமாகிய ஒருபுத்திரியையும் புத்ரனையும் நீர் என்னிடம் அடைந்திருக்கிறீர். உம்மால் நான் கடனில்லாதவளாகச் செய்யப்பட்டேன். பெண்ணையும் பிள்ளையையும் வளர்ப்பதற்கும் காப்பதற்கும் நீர் எவ்வாறு சக்தியுள்ளவரோ அவ்வாறு போஷண ரக்ஷணங்கள் செய்ய நான் திறமையுள்ளவளல்லேன். என்னுடைய பிராணன் தனம் எல்லாவற்றிற்கும் ஈஸ்வரரே! நீங்களில்லாமல் புத்திரியும் புத்திரனும் எனக்கு எவ்வாறு உண்டாவர்? நான் எவ்வாறு குழந்தைகளைக் காப்பேன்? நீங்களில்லாமல் கணவனில்லாத அநாதையும் இளங்குழந்தைக்காரியுமாகிய நான், உங்களைவிட்டு எவ்வாறு யோக்கியர்கள் சென்ற மார்க்கத்திலிருந்துகொண்டு இவ்விருகுழந்தைகளையும் வளர்ப்பேன்? உம்முடைய ஸம்பந்தத்திற்குத் தகாத [1] கர்வமுள்ளவர்களால் கேட்கப்பட்ட இந்தப்பெண்ணைக் காப்பாற்றுவதற்கு என்னால் எவ்வாறு முடியும்? தரையிற் போடப்பட்ட மாம்ஸத்தைப் பறவைகள் எவ்வாறு விரும்புகின்றனவோ அவ்வாறே புருஷனில்லாத ஸ்திரீயை எல்லா ஜனங்களும் விரும்புகின்றனர். பிராமணோத்தமரே! புருஷனில்லாமல் கெட்டவர்களால் விரும்பப்பட்டு மனம் தடுமாறும்படி செய்யப்பட்ட நான் ஸாதுஜனங்கள் ஒப்பினமார்க்கத்தில் நிற்கச் சக்தியுள்ளவளாகமாட்டேன். நாதரே! துஷ்டஜனங்கள் மிகுந்த இவ்வுலகத்தில் பெண்ஜன்மம் இழிவானது. கன்னிகையாயிருக்கும்போது தாய்தந்தையர் வசத்திலும், விவாகமானபின் பர்த்தாவின் வசத்திலும், இவர்களில்லாதபோது புத்திரன் வசத்திலும் இருக்கவேண்டும். ஸ்வதந்திரையான ஸ்திரீ இகழப்பட்டவள். நெய்யில் நனைக்கப்பட்ட வஸ்திரத்துண்டு நாய்களால் எப்படியிழுக்கப்படுகிறதோ அப்படி பெண்களுக்கு நாதனில்லாமலிருப்பது

[1] குல ஒழுக்கம் இல்லாதவர்கள்.

துஷ்டர்களுக்கு வாயில் திறந்துவிட்டதுபோல் அல்லவா? உமது குலத்திற்கு ஏகபுத்திரனான குற்றமில்லாத இந்தக் குழந்தையைத் தந்தைபாட்டன்மார் சென்றவழியில் நடத்துவதற்கு என்னால் எவ்வாறு முடியும்? நாதனற்று எல்லாம் போய்விட்ட இந்தக்குழந்தைக்கு நாம் விரும்பின கல்விமுதலிய குணங்களைத் தர்மந் தெரிந்த நீர் செய்வதுபோல நான் எவ்வாறு கற்பிக்கத் திறமையுள்ளவளாவேன்? நாதனில்லாத உமது இந்தப் பெண்குழந்தையையும், சூத்ரர்கள் வேதாத்யயனத்தை விரும்புவதுபோல, தகாதவர்கள் என்னை நிராகரித்து விரும்புவார். அப்படி விரும்பப்பட்டவளை நான் கொடுக்க விரும்பாமலிருப்பேனாயின் நற்குணங்கள் நிரம்பின இவளை அவர்கள் யஜ்ஞத்திலிருந்த ஹவிஸைக் காக்கைகள் எடுப்பதுபோலப் பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோவார். பிராம்மணரே! உமது இந்தப் புத்திரி அயோக்கியர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு நமக்குத் தகாதிருப்பதைப் பார்த்தும் உலகத்திலுள்ள கர்வித்த மனிதர்களால் அவமதிக்கப்பெற்றும் என்னை அறியாமலே நான் இறந்துபோவேன்; நிச்சயம். என்னாலும் தங்களாலும் விடப்பட்ட இந்த நமது ஸந்ததிகளாகிய இருகுழந்தைகளும், ஜலம்வற்றினதினால் மத்ஸ்யங்கள் எவ்வாறோ அவ்வாறு அழிந்துபோவர்; ஸந்தேகமில்லை. நீங்கள் விட்டுவிட்டால் இவ்வாறு அவசியம் மூவர் அழிவார்களென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஆதலால், நீர் என்னை (ராக்ஷஸனுக்கு இரையாக) விட்டுவிடுவது உசிதம். ஓ! பிராமணரே! கணவனுக்குமுன் பரலோகமடைவது புத்ரனுள்ள ஸ்திரீகளுக்குப் பெரும்பாக்கியமென்று தர்மசாஸ்திரஜ்ஞர்கள் அறிகின்றனர். இவ்வுலகத்தில் புத்திரர்கள்வசத்தில் திரிவது விரும்பத்தக்கதன்று. எவள் மஞ்சள், மை, புஷ்பம்முதலிய ஸுமங்கலி லக்ஷணங்களோடு கூடியவளாயிருந்து பர்த்தாவின் பாதங்களில் மனம் வைத்து அவன் கொடுத்த தர்ப்பண ஜலத்தைப் பானஞ்செய்பவளாகப் பர்த்தாமுன்னிலையில் மரணமடைகிறாளோ அவள் பார்வதீலோகத்தை அடைகிறாள். பார்வதிக்குத் தோழியாயிருந்து அந்தப் பர்வதராஜகன்னிகையுடன்கூட மகிழ்ந்திருக்கிறாள். தந்தையும் ஸ்வல்பம் கொடுக்கிறான்; தாயும் ஸ்வல்பம் கொடுக்கிறாள்; புதல்வனும் ஸ்வல்பம் கொடுக்கிறான். அளவற்றதைக்கொடுப்பவனாகிய கணவனை எவள் பூஜிக்கமாட்டாள்? சிலாக்கியனான பதியின்றி, ஆஸ்ரமங்களும் அக்னிஹோத்திரங்களும் ஜபங்களும் ஹோமங்களும் விரதங்களும் ஸ்திரீகள் செய்யத்தகாதவை. பொறுமையும் தூய்மையும் உபவாஸமுமாகிய இவ்வளவுதாம் பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப்

புத்திரனும் இந்தப் புத்திரியும் என் உறவினரும் என்னால் விடப்பட்டனர். என்னுயிரும் உமக்காகத்தானிருக்கிறது. பலவகையான யாகம், தவம், நியமம், கொடை இவையெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் கணவனது விருப்பத்தையும் நன்மையையும் விடாமல் விரும்புவதுதான் பெண்ணுக்குச் சிறப்பானது. ஆதலால், மிகவும் சாஸ்திரஸம்மதமான இந்தத்தர்மத்தை நான் செய்ய விரும்புகிறேன். இது, உமக்கும் குலத்துக்கும் பிரியமும் அனுகூலமுமானது. புத்திரர்களும் திரவியங்களும் அன்புள்ள ஸ்நேகிதர்களும் பார்யையும் ஆபத்தர்மத்தில் விடுவதற்காக விரும்பப்படுகிறவர்களென்பது ஸாதுக்களுடைய ஸம்மதம். ஆபத்காலத்திற்காகத் தனத்தைக் காப்பாற்றிவைக்கவேண்டும். தனத்தினால் மனைவியைக்காப்பாற்றவேண்டும். தனத்தினாலும் மனைவியினாலும் தன்னை எப்போதும் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். பாரியை புத்திரன் தனம் கிருகம் இவையெல்லாம் திருஷ்டபலனுக்காகவும் அதிர்ஷ்டபலனுக்காகவும் ஸம்பாதிக்க வேண்டியவையென்பது வித்வான்களுடைய நிச்சயம். குலமனைத்தும் ஒருதட்டு; குலத்தை விருத்திசெய்யும் தான் ஒருதட்டு; வித்வானே! இவ்விரண்டில் எஃது அதிகம்? குலத்தைவிடத் தானே அதிகம். தானிருப்பதினால் தனக்குப் பதினான்கு லோகங்களுமிருக்கின்றன. பிராமணச்ரேஷ்டரே! ஆதலால், நீர் உம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். தானில்லாதபோது அவனுக்கு இவ்வுலகத்தில் எதுவுமில்லை. ஆதலால், இந்த ஜகமனைத்தும் தனக்கொப்பாவதில்லை. ஆதலால், நீர் என்னால் காரியத்தைச்செய்துகொள்ளும். உம்மால் உம்மைக் கரையேற்றும். பூஜ்யரே! எனக்கு விடைகொடும். என்குழந்தைகளைக் காப்பாற்றும். தர்மந்தெரிந்தவர்கள் ஸ்திரீகளைக் கொல்லக்கூடாதென்று தர்மசாஸ்திரங்களிற் சொல்லுகின்றனர். ராக்ஷஸர்களுக்கும் தர்மந்தெரியும் என்று சொல்லுகின்றனர். அவன் என்னைக்கொல்லாமலிருக்கலாம். புருஷர்களை வதஞ்செய்வதில் ஸந்தேகமில்லை. ஸ்திரீகளைக் கொல்வது ஸந்தேகம். தர்மந்தெரிந்தவரே! ஆதலால், என்னையே நீர் அனுப்பத்தகும். போகங்களை அனுபவித்தேன்; விரும்பினவற்றை அடைந்தேன்; தர்மானுஷ்டானஞ் செய்தேன்; உமக்குப் பணிவிடை செய்ததனால் எனக்கு உண்டான கீர்த்தியும் ஒப்பற்றது. உம்மால் பிரியமான ஸந்ததியையும் பெற்றேன். மரணம் என்னை வருத்தாது. புத்திரர்களுண்டானவளும் முதிர்ந்தவளும் எப்போதும் உம்முடைய விருப்பத்தையே விரும்புகிறவளுமாயிருக்கிறேன். இதையெல்லாம் ஆராய்ந்து, நான் இந்த விஷயத்

தில் ஆரம்பத்தைச் செய்கிறேன். பூஜ்யரே! என்னைவிட்டபிறகும் நீர் வேறொரு ஸ்திரீயை அடைந்தாலும் அடைவீர். அதனால், உமது தர்மம் மறுபடியும் நிலைபெற்றதாகும். பிரியரே! புருஷர்களுக்கு அனேகம் பத்தினிகளிருப்பது அதர்மமுமாகாது. பெண்களுக்கு மட்டில் முதல் புருஷனை அதிக்கிரமிப்பதில் மிகப்பெரிய பாவமிருக்கிறது. இவைகளெல்லாவற்றையும் பிராணத்தியாகம் நிஷித்தமென்பதையும் ஆராய்ந்து, நீர் இப்போது உம்மையும் உமது குலத்தையும் இந்தக் குழந்தைகளையும் விரைவில் காப்பாற்றக்கடவீர்' என்றாள். பாரதரே! அவளால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பர்த்தா அவளைத் தழுவி அவளுடன் கூடவே மிக்க துயரமடைந்து மெல்லிய குரலோடு கண்ணீர்விட்டழுதான். பிராமணன் 'அன்புள்ளவளே! அழகான இடையுள்ளவளே! நீ இவ்வாறுபேசாதே; இங்கேயே இரு. ஞானமுள்ளவன் மனைவியையும் புதல்வர்களையும் ஒருபோதும் விடத்தகாது. புத்தியுள்ள புருஷன் இவ்வுலகத்தில் ஸ்திரீயை முக்கியமாக ரக்ஷிக்கவேண்டும். எந்தக்காலத்திலும் விடத்தகாதவர்களாகிய இவர்களைவிட்டுப் புருஷன் ஜீவிப்பானாயின் அவன் தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களுள் ஒன்றையும் சரியாக அறியான்' என்று சொன்னான்.

நூற்றெழுபத்து மூன்றாவது அத்தியாயம்.

பகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிராமணனைப்பார்த்துப் பெண் சொன்னதும், சிறுபிள்ளையாகிய அவர்களுடைய புதல்வன்வசனத்தைக் கேட்டுக் கொஞ்சம் ஸந்தோஷமடைந்த ஸமயத்தில் குந்தி அவர்களிடம் சென்றதும்.)

அளவுக்கு மிஞ்சித் துக்கப்படுகின்ற அவ்விருவர்களுடைய சொல்லையும் கேட்டு, உடனே, துக்கத்தினால் மாறுபட்ட அங்கத்தோடுகூடிய அவர்களுடையபெண், அவ்விருவரையும் நோக்கிப் பேசத் தொடங்கினாள். 'ஏன் இவ்வாறு அதிக துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாக அநாதைகளைப்போல் அழுகிறீர்கள்? என் சொல்லும் கேட்கப்படவேண்டும். கேட்டபின், உசிதத்தைச்செய்யலாம். தர்மப்பிரகாரம் என்னை நீங்கள் விடவேண்டும். இதில் சந்தேகமில்லை. விடத்தக்கவளான என்னை விட்டுவிட்டு என்

ஒருத்தியால் எல்லாவற்றையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள். தன்னை ஆபத்திலிருந்து தாண்டுவிக்குமென்பதற்காகத்தான் ஸந்ததி விரும்பப்படுகிறது. இந்தக்காலம் நேர்ந்தபோது, தெப்பத்தினால் தாண்டுவதுபோல் என்னால் ஆபத்தைத் தாண்டுங்கள். பிராமணரே! இவ்விடத்திலாவது துக்கத்திலிருந்து தாண்டுவிக்கவேண்டும்; பரலோகத்திலாவது தாண்டுவிக்கவேண்டும். எவ்வகையிலும் தாண்டுவிக்கிற புத்திரன்தான் புத்திரனென்று தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். [1] கூடஸ்தர்கள் என்னிடத்தில் [2] தௌஹித்திரர்களை எப்போதும் விரும்புகின்றனர். அதனால், நானே பிதாவின் உயிர்போகாமல் காப்பாற்றுவேன். எனது ஸஹோதரன் குழந்தை. நீர் பரலோகம் சென்றால், அவன் சீக்கிர காலத்திலேயே இறந்துபோவானென்பது நிச்சயம். தந்தையும் ஸ்வர்க்கம் சென்று என் தம்பியும் நாசமடைந்தால் நம்முடைய பிதிர்க்களுக்குப் பிண்டம் விட்டுப்போம். அஃது அவர்களுக்கு வெறுப்பை உண்டாக்கும். துக்கப்பட்டு வழக்கமில்லாத நான் தாயாலும் தந்தையாலும் ஸஹோதரனாலும் விடப்பட்டவளாகத் துக்கத்துக்கு மேல் பெருந்துக்கத்தை அடைந்து இறப்பேனென்பது நிச்சயம். நீர் மனைவியாதியில்லாமல் விடுபட்டீராயின், தாயாரும் குழந்தையான என் ஸஹோதரனும் குலத்தின் புத்ரஸந்தானமும் பிதிர்க்களின் பிண்டமும் நிச்சயமாக நிலைத்து நிற்கும். 'தானே புத்திரன்; மனைவி தனக்குத்துணை; பெண் என்பது துயரம்' என்பர். ஆதலால், நீர் உம்மைத் துக்கத்திலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ளும்; என்னையும் தர்மத்திற் பிரவ்ருத்திக்கச்செய்யும். தந்தையே! அசக்தையும் சிறுபெண்ணுமாகிய நான் நீர் இல்லாமல் அநாதையாய் எங்கேயோ ஓரிடத்துக்குச்சென்று எப்போதும் விசனமுள்ளவளாயிருப்பேன். அப்படியில்லாமல் இந்தக் குலத்திற்கு விமோசனம் செய்வேனாயின் செயற்கரியகருமம் செய்ததனால் பயன்பெற்றவளாவேன். பிராம்மணோத்தமரே! அவ்வாறன்றி என்னைவிட்டு நீர் அங்கே போவீராயின், நான் பீடிக்கப்பட்டவளாவேன். ஆதலால், என்னையும் கவனியும். சிறந்தஸாதுவே! ஆதலால், எங்களுக்காகவும் தர்மத்திற்காகவும் ஸந்ததிக்காகவும் உம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும். விடத்தக்க என்னை விட்டுவிடும். அவசியம் செய்யவேண்டிய காரியத்தில் உமக்கு இந்தக் காலம் தாண்டிப்போகலாகாது. நீர் ஸ்வர்க்கம் போய்விட்டால் அயலாரிடம் சோற்றை யாசித்துக்கொண்டு நாயைப்போல ஓடுவோம். அதற்கு மேற்பட்ட துயரம் யாது? நீர் தீங்கில்லாமல்

1 பிதிர்க்கள். 2 பெண்வயிற்றுப்பிள்ளைகள்.

பந்துக்களுடன் இந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து விடுபட்டால் இறக்காதவள் போலவே பரலோகத்தில் சுகமாக வசித்துக்கொண்டிருப்பேன். [1] இவ்வுலகத்தில் கொடுப்பதிலேதான் தேவர்களும் பிதிர்க்களும் இருக்கிறார்களென்று நமக்குக் கேள்வி. உம்மால் கொடுக்கப்பட்ட ஜலதர்ப்பணத்தினால் எனக்கு ஸுகமே உண்டாகும். பிதாவே! இவ்வாறு [2] இவ்விரண்டையும் பார்த்து உமக்கும் அன்னைக்கும் உமது புத்திரனுக்கும் எது ஹிதமோ அதைச் செய்யும். தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் குணமுள்ள புத்திரர்கள் பிறப்பார். புத்ரனுக்குமட்டும் பெற்றவர்கள் மறுபடியும் ஒருபோதும் கிடைக்க மாட்டார்கள்' என்றாள். இவ்வாறு அந்தப் பெண்ணின் அனேகவிதமான புலம்பலைக்கேட்டு, தந்தைதாய் அந்தப் பெண் இம்மூவரும் அழுதனர். அப்போது, அவர்களெல்லாரும் அழுவதைக்கண்டு, உடனே அந்தச் சிறு புதல்வன், மலர்ந்த கண்களுடன் மதுரமான மழலைச் சொல்லினால், 'அப்பா! அழாதே; அம்மா! அழாதே; அக்காள்! அழாதே' என்று சொல்லி, அவர்களெல்லாரையும் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு ஒவ்வொருவர் ஸமீபத்திலும் போனான். பிறகு, அந்தக் குழந்தை சந்தோஷத்துடன் ஒரு துரும்பை எடுத்து, 'மனிதனைத் தின்கிற ராக்ஷஸனை நான் இதனால் கொல்வேன்' என்று மறுபடியும் சொல்லினன். துக்கத்தினால் அவ்வாறு பீடிக்கப்பட்டிருந்தும், குழந்தையின் அந்த மழலைச்சொல்லைக் கேட்ட பிறகு, அவர்களுக்குப் பெரிய ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. குந்தி இது ஸமயமென்றறிந்து அவர்களின் ஸமீபம்சென்று, இறந்து போனவரை அமிர்தத்தால் பிழைப்புமூட்டுவதுபோல், அவர்களைப் பிழைப்புமூட்டுகிறவளாகப் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினாள்.

நூற்றெழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

பகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குந்தி அவர்களை அழுவதற்குக் காரணம் கேட்க, பிராம்மணன் பகாஸுரன் விருத்தாந்தம் சொல்வது.)

குந்தி, 'இந்தத்துக்கம் என்ன காரணத்தினாலுண்டானது? ஸரியாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். தெரிந்துகொண்ட

---

1 ஹோமம் தர்ப்பணம் முதலியவற்றை நம்பியிருப்பவர்.

2 நம் இருவரைக் கொடுப்பதில் உள்ள குணதோஷங்களை.

பிறகு, நிவிர்த்திசெய்ய முடியுமானால் நிவிர்த்திசெய்யவும் செய்வேன்' என்று சொன்னாள். அதன்மேல், பிராம்மணன் சொல்லுகிறான் :

'தபோதனையே! நீ சொல்லுவது ஸாதுக்களுக்குப் பொருந்தியதுதான். ஆனால், இந்தத் துயரத்தை விலக்க மனிதரால் முடியாது. ஆகிலும், இந்தத் துக்கத்தின் உற்பத்தியைச் சரியாகச் சொல்லுகிறேன். அன்புள்ளவளே! முடியுமானாலும் முடியாமற்போமானாலும் உள்ள விஷயத்தைக்கேள். இந்த நகரத்தின் ஸமீபத்தில் பகன் என்னும் ராக்ஷஸன் வஸிக்கிறான். இதற்கு இரண்டு குரோசதூரத்தில் யமுனையின் உற்பத்தியில் ஒரு குகையிருக்கிறது. அதில் கொடியவனும் கொல்லுவதில் விருப்பமுள்ளவனும் மனிதர்களைத் தின்பவனும் ராக்ஷஸகுல நீசனுமாகிய பகன் என்று பெயருள்ள அந்தத் துஷ்டன் வஸிக்கிறான். மிகுந்த பலமுள்ள அவன் இந்தத் தேசத்திற்கும் நகரத்திற்கும் தலைவனாயிருக்கிறான். துர்ப்புத்தியுள்ள அந்த ராக்ஷஸன் மனிதர்மாமிசத்தினாலேயே வளர்ந்தவன். அந்த ராக்ஷஸன் வியாபகமுள்ளவன்; நினைத்த ரூபமெடுப்பவன்; மஹாபலசாலி. அவனால் இந்த நகரம் பிடிக்கப்பட்டு இது பதின்மூன்றாவது வருஷம். அவனைப்பற்றி வேறு ராஜாக்களுடைய சேனையினாலும் புலி கரடி முதலிய பிராணிகளாலும் எங்களுக்குப் பயம் உண்டாகவில்லை. மனிதரைத் தின்னும் அந்தக்கொடியபாவியினால் பக்ஷிக்கப்பட்ட இந்த நாதனற்ற நகரம் ரக்ஷிக்கின்ற பிரபுவை அடையாமலிருக்கிறது. அந்தத் துஷ்டன் அந்தக்குகையில் வஸித்துக்கொண்டு ஸ்திரீகள் பாலர்கள் விருத்தர்கள் யுவர்கள் முதலிய எல்லாஜனங்களையும் எப்போதும் வருத்தி வருகிறான். இங்கே பிராமணஶ்ரேஷ்டர்களினால் அந்தத் துராத்மாவான ராக்ஷஸன் மந்திரங்களினாலும் ஹோமங்களினாலும் போஜனங்களினாலும் துதிக்கவும் பூஜிக்கவும் பெற்றான். அந்த ராக்ஷஸன் எப்போது எல்லாரையும் இவ்வாறு கொன்றுகொண்டிருந்தானோ அப்போது, பிராம்மணர்களனைவரும் ஒரு நியமம் செய்யும்படி அவனைக் கேட்டுக்கொண்டனர். 'ராக்ஷஸனே! நீ நினைத்தபடி கொல்லாதே. பிரபுவே! நாங்கள் உனக்கு வேண்டிய மாம்ஸங்களையும் அன்னங்களையும் எப்போதும் முறையாகக் கொடுத்துவருவோம். மாம்ஸத்தோடும் எள்ளுப் பொடியோடும் நெய்யோடும் கறிகாய்களோடுங்கூடிய அன்னத்தையும், எள்ளுச்சேர்ந்த மூன்றுவகையான பருப்பு உருண்டைகளையும், பொரிகளையும், அப்பங்களையும், கள் சாராயங்களையும், காய்ச்சினவையும் காய்ச்சாதவையுமான பானங்கள் நிரம்பின குடங்

களையும், பக்குவமும் அபக்குவமுமாயுள்ள பெரிய மாம்ஸங்களையும், சமைத்தவையும் சமைக்காதவையுமான காட்டிலுள்ள எருமை பன்றி கரடிகளின் மாம்ஸங்களையும், பல நெய்க்குடங்களையும், பல தயிர்க்குடங்களையும், புதிதாகச் சமைக்கப்பட்டு எள்ளுப்பொடிகலந்த சித்ரான்னங்களையும், வீட்டுக்கொரு மனிதனையும், இரண்டு கறுப்புக்காளைமாடுகளையும் ராக்ஷஸபாகமாக நாங்கள் ஏற்படுத்துவதை நீ கோபிக்காமல் பெறுவாயாக. எங்களுடைய இந்த உடன்படிக்கையில் நீ நிற்கவேண்டும்' என்று பிராம்மணர்கள் அவனை வேண்டினர். அந்த ராக்ஷஸன், அவர்கள் சொன்னதை ஆகட்டுமென்று அங்கீகரித்தான். அவனுக்கு அந்தப் பாகத்தைக் குறிப்பிட்டபிறகு, அந்தப் பலவானான ராக்ஷஸன் உடன்படிக்கையில் நின்றுகொண்டு, மற்ற சைனியங்களிடத்திலிருந்தும் காட்டு மிருகங்களிடத்திலிருந்தும் (எங்களை) ரக்ஷணஞ்செய்கிறான். ஒவ்வொரு மனிதனை அவனுக்குச் சம்பளமாகக் கொடுக்கின்றனர். ஜனங்கள் செய்வதற்குமுடியாத அந்த வாரம் அனேக வருஷங்களாக நடக்கிறது. அதை விடுவிப்பதற்கு எந்த மனிதர்களாகிலும் எங்கேயாகிலும் ஆரம்பஞ்செய்வாராயின், அவர்களை அந்த ராக்ஷஸன் பிள்ளை பெண்களுள்படக் கொன்று தின்றுவிடுகிறான். வேத்திரகியக்ருஹம் என்ற நகரத்திலுள்ள இந்த அரசனும் இந்த விஷயத்தில் மார்க்கஞ் செய்யவில்லை. மந்தபுத்தியுள்ள அவன் இந்தக் காலத்தில் இந்த ஜனங்களுக்கு எந்த உபாயத்தினால் க்ஷேமமுண்டாகுமோ அதனைப் பிரயாசப்பட்டாவது செய்கிறதில்லை. துர்ப்பலனான ராஜாவின் தேசத்தில் நித்தியமாக வஸிப்பவரும் இழிவான ராஜாவை ஆச்ரயித்தவருமாகிய நாங்கள் இதற்குத்தான் தகுந்தவர்களாக வஸிக்கிறோம் என்பது நிச்சயம். பிராம்மணர்கள் யாருக்கு ஏவத்தக்கவர்கள்? யாருடைய விருப்பத்தை அனுஸரிப்பவர்கள்? இவர்கள் இயற்கையாகக் குணங்களால் பக்ஷிகளைப்போல் யதேச்சையாகச் சஞ்சரிப்பவர்கள்; முதலில் அரசனை அடையவேண்டும். அதன்பிறகு, மனைவியையும், அதன்பிறகு தனத்தையும் அடையவேண்டும். இவ்வுலகத்தில் அரசன் இல்லாதபோது மனைவி ஏது? தனம் ஏது? இம்மூன்றையும் சம்பாதிப்பதனால் சுற்றத்தாரையும் புத்திரர்களையும் காப்பாற்றவேண்டும். நான் இம்மூன்றையும் முழுவதும் விரோதமாகச் சம்பாதித்திருக்கிறேன். அதனால், இந்த ஆபத்தை அடைந்து நாங்கள் மிகவும் தபிக்கிறோம். குலத்தை அழிப்பதாகிய அந்தவாரம் இதோ எங்களுக்கு வந்திருக்கின்றது. போஜனத்தையும் ஒரு மனிதனையும் சம்பளமாக நான் கொடுக்கவேண்டும்.

எங்கேயாவது ஒரு மனிதனை விலைக்கு வாங்குவதற்கு எனக்குப் பொருளில்லை. வேண்டியவர்களைக்கொடுக்க ஒருபோதும் என்னால் முடியாது. அந்த ராக்ஷஸனிடமிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள வேறு மார்க்கம் எனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படிப்பட்ட நான் மிகவும் அஸாத்தியமான துயரக்கடலில் முழுகியிருக்கிறேன். இப்போது இந்த உறவினரோடு கூடவே அந்த ராக்ஷஸனிடம் செல்வேன். அப்போது எங்களெல்லாரையுமே சேர்த்து அந்தப்பாவி உண்ணட்டும். அம்மா! குற்றமில்லாதவளே! இந்தத் துயரத்தின் காரணத்தை நீ கேட்டதனால் உனக்குச்சொன்னேன்' என்றான்.

நூற்றெழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

பகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குந்தி பகாஸுரனிடத்துத் தன் புத்திரனை அனுப்புவதாகச் சொல்வது.)

குந்தி, 'இந்தப் பயத்திற்காக நீர் எவ்வகையிலும் துன்பப்பட வேண்டாம். இப்போது அந்த ராக்ஷஸனிடத்திலிருந்து நீர் தப்பிக்கொள்வதற்கு உபாயத்தை நான் கண்டிருக்கிறேன். நீரும் உமது ஸந்ததிகளும் அவனிடம் போவதை நான் விரும்பவில்லை. உமக்கு ஒரே புத்திரன்; அவனும் குழந்தை; பெண்ணும் ஒருத்தி; அவள் பரிதாபப்படத்தக்கவள். இவர்களும் உமது மனைவியும் நீரும் போவதற்கு நான் ஸம்மதிக்கவில்லை. பிராம்மணரே! எனக்கு ஐந்து குமாரர்களிருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் அந்தக் கொடிய ராக்ஷஸனுக்கு இரையை எடுத்துக்கொண்டு உமக்காகச் செல்வான்' என்று சொன்னாள். பிராமணன், 'நான் என் உயிரை விரும்பிச் சொந்தப்பிரயோஜனத்திற்காக எனக்கு அதிதியான பிராம்மணனுடைய உயிரைப் போக்குகிற இந்தக் காரியத்தை எவ்வகையிலும் செய்யேன். ஆனால், ஒரு பிராம்மணனுக்காகத் தன்னையாவது தன் புத்திரனையாவது விடுவதென்பது, உயர்ந்த குலத்திற் பிறவாமலும் தர்மிஷ்டராயில்லாமலுமிருக்கிற ஸ்திரீகளிடம் இருப்பதில்லை. ஒருவன் தான் கொலையுண்டுபோவது மேலாக

அறியத்தக்கதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. பிராம்மணனை
வதஞ்செய்வதும் தற்கொலை செய்துகொள்வதுமாகிய இரண்ட
னுள் தற்கொலை செய்துகொள்வது மேலானதென்பது என் கருத்து.
பிரம்மஹத்தி அதிகப் பாவம். அதற்குப் பிராயச்சித்தம் இல்லை.
அறியாமற் செய்தாலுங்கூடப் பாபமுண்டன்றோ? சிறந்தவளே!
சுபமானவளே! நான் ஸ்வதந்திரமாகத் தற்கொலை செய்துகொள்ள
விரும்பவில்லையே. அயலார் என்னை வதஞ்செய்தால் எனக்கு ஒரு
பாபமுமில்லை. பிராம்மணவதஞ் செய்யும்படி நான் எண்ணம்
வைத்தேனாயின் அதற்குப் பிராயச்சித்தம் எனக்குத் தெரியவில்லை.
அது கொடியது; இழிவானது. வீட்டுக்கு வந்தவனையும் அடைக்
கலம் வேண்டுபவனையும் யாசிப்பவனையும் கொல்லுவது கொடியது;
அறிஞரால் இகழப்பட்டது. இகழப்பட்ட கொடிய செய்கையை
எவ்வகையிலும் செய்யலாகாதென்று ஆபத்கால தர்மமறிந்த முன்
னோரான மஹாத்மாக்கள் அறிந்திருக்கின்றனர். இப்போது என்
மனைவியுடன் கூட நானே இறப்பது எனக்கு மிகச் சிலாக்யமா
கும். ஒருபோதும் பிராம்மணவதத்திற்கு நான் இணங்கேன்'
என்று சொல்லினன். குந்தி, 'பிராம்மணரே! பிராம்மணர்கள்
காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்களென்னும் இந்த எண்ணம் எனக்
கும் உறுதியாயுள்ளது. நூறுபுத்திரர்கள் இருப்பினும் எனக்குப்
புத்திரன் விரும்பப்படாதவனல்லன். ஆனால், அந்த ராக்ஷஸன்
என் புத்திரனைக் கொல்வதற்கு வல்லவனல்லன்; என் புதல்வன்
சூரன்; மந்திரஸித்திபெற்றவன்; மஹிமையுள்ளவன்; அந்த
இரை அனைத்தையும் ராக்ஷஸனுக்குக் கொண்டுபோவான்; தன்
னையும் விடுவித்துக்கொள்வான் என்பது எனது திண்ணமான
எண்ணம். பலசாலிகளும் பெரிய தேகங்களுள்ளவர்களுமாகிய
அநேக ராக்ஷஸர்கள் இந்த வீரனோடு ஸந்தித்துக் கொல்லப்பட்
டிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன். பிராம்மணரே! ஆனால், இது
யாரிடத்திலும் எவ்வகையிலும் சொல்லத்தகாது. ஏனெனில்,
இந்த வித்தையை வேண்டுபவர்கள் ஆசையினால் என் புத்திரர்களை
வருத்தப்படுத்துவார்கள். என்னுடைய எந்தப் புத்திரன் குரு
வின் அனுமதிபெறாமல் பிறருக்கு வித்தையைச் சொல்வானோ
அவன் அந்த வித்தையினால் முன்போலக் காரியம் செய்யமாட்
டான் என்பது பெரியோர்களின் அபிப்பிராயம்' என்று சொன்
னாள். குந்தியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தப் பிராம்ம
ணன், மனைவியுடன்கூட மகிழ்ந்து, அமிர்தத்துக்கொப்பான அவ
ளுடைய சொல்லைக் கொண்டாடினான். பிறகு, குந்தியும் பிராம்ம

ணனும் சேர்ந்து அந்தப் பீமனைப்பார்த்து, 'செய்' என்று சொன்னார்கள். அவனும் 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று சொன்னான்.

நூற்றெழுபத்தாறுவது அத்தியாயம்.

பகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிக்ஷைக்குப்போன யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்கள் வந்து பீமன் பகாஸுரனிடம் செல்லப்போவதைக் கேட்டு மிகத் துயரப் படுவதும், குந்தி பீமஸேனன் பிரபாவத்தைச் சொல்லி அவர்களைத் தேற்றுவதும்.)

பாரதரே! பீமஸேனன் செய்வேனென்று பிரதிஜ்ஞைசெய்த பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் அனைவரும் பிக்ஷைகளை வாங்கிக் கொண்டு அவ்விடம்வந்து சேர்ந்தனர். பிறகு, அவ்வாறு மலர்ந்த முகமுள்ள பீமஸேனனைக்கண்டு, தர்மபுத்திரர், எடுத்தகாரியத்தை முடிப்பவனாகிய அவன் ஸந்தோஷமாயிருக்கிறானென்று அறிந்தார். அரசரே! பெரியவரான அந்த யுதிஷ்டிரர் பீமன் யுத்தம்செய்யக் கருதியிருப்பதாக அறிந்து அவனது ஸந்தோஷத்திற்குக் காரணம் யாதென்று மனத்தில் ஆராய்ந்தார். பாண்டுபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர், முகக்குறிப்பினாலேயே அதனை அறிந்துகொண்டு தாம் தனித்து உட்கார்ந்துகொண்டு ரகஸ்யத்தில் உடனே தாயாரை நோக்கி, 'பயப்படத்தக்க பராக்கிரமமுள்ள இந்தப் பீமன், என்ன செய்கைசெய்யக் கருதுகிறான்? உன் அனுமதியின்மேல் செய்யக் கருதுகிறானா? அல்லது, தானாகவே செய்யக்கருதுகிறானா?' என்று வினவினார். குந்தி, 'இந்த வீரன் என் சொல்லினாலேதான் பிராமணனுக்காகவும் இந்த நகரத்திற்கே விமோசனத்திற்காகவும் பெரிய காரியம் செய்யப்போகிறான். மைந்தனே! தர்மபுத்திரனே! பகனுக்காக உயர்ந்ததாக ஸித்தஞ்செய்யப்பட்ட மிகுதியான இரையை ஒருநாளாவது பூர்ணமாகப் பீமன் புஜிக்கட்டும்' என்று சொன்னாள்.

யுதிஷ்டிரர், 'இதென்ன! செய்தற்கரிய கொடிய ஸாஹஸத்தை நீ செய்திருக்கிறாய். பிள்ளையை விட்டுவிடுவதைப் பெரியோர்கள் சிலாக்கியமாகச் சொல்லவில்லையே! பிறர் பிள்ளைக்காக உன் பிள்ளையை எவ்வாறு விடக்கருதுகிறாய்? புத்திரனை

விடுவதனால் நீ உலகத்திற்கும் சாஸ்திரத்துக்கும் மாறான காரியத்தைச் செய்தவளாகிறாய். எவனுடைய புயவலிமையை ஆதாரமாகக் கொண்டு நாமெல்லோரும் ஸுகமாகத் தூங்குகிறோமோ, ஈனர்களால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட ராஜ்யத்தைத் திரும்பவும் எவனாற் பெறுவதற்கு எதிர்பார்க்கிறோமோ, அளவற்ற சக்தியுள்ள எவனுடைய பராக்கிரமத்தை நினைத்துத் துரியோதனன் துயரத்தினால் இரவுகளெல்லாம் சகுனியுடன்கூடத் தூங்காமலிருக்கிறானோ, எந்த வீரனுடைய பராக்கிரமத்தினால் நாம் அரக்குமாளிகையிலிருந்தும் இன்னும் அனேகம் தீங்குகளிலிருந்தும் விடுபட்டுப் புரோசனனும் கொல்லப்பட்டானோ, எவனுடைய சக்தியை நம்பித் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களைக் கொன்று தனம் நிறைந்த இப்புவனியை நாம் அடைந்ததாக நினைக்கிறோமோ, அவனை விடுவதற்கு என்ன ஆலோசனைசெய்ய நீ ஆரம்பித்தாய்? துயரங்களினால் மனம் நொந்து உன் புத்தி அழிந்துபோகாமலிருக்கிறதா?' என்று சொல்ல, குந்தி, 'யுதிஷ்டிரா! விருகோதரனுக்காக நீ பரிதாபப் படவேண்டாம். நான் புத்திக்குறைவினால் இந்த ஆரம்பம் செய்திருக்கவில்லை. சோகப்பட்டு மனம் குன்றினதினால் என் புத்தி கெட்டிருக்கவில்லை. புத்திரனே! இந்தப் பிராம்மணக்ருஹத்தில் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களுக்குத் தெரியாமல் துக்கத்தைவிட்டு மரியாதையோடு ஸுகமாக வஸித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். புத்திரனே! அதற்கு இந்தப் பிரதியுபகாரம் என்னால் கண்டறியப்பட்டது. செய்நன்றி யாரிடத்தில் குன்றாதோ அவன் மாத்திரமே மனிதன்; பிறர் இவனுக்கு எவ்வளவு செய்வரோ அதற்குப் பலமடங்கு அதிகமாக இவன் பிறருக்குச் செய்யவேண்டும். பிராம்மணனுக்காகச் செய்யும் தருமம் பெரிது. பீமஸேனனிடத்தில் இந்தச் சாமர்த்தியமிருப்பதையும் நான் அறிந்திருக்கிறேன். அப்போது, அரக்குமாளிகையிலும் ஹிடிம்பவதத்திலும் பீமனுடைய மிகுந்த பராக்கிரமத்தைக் கண்டபிறகு, எனக்கு அவனிடத்தில் நம்பிக்கை உண்டாயிற்று. யானையைப்போன்ற நீங்கள் வாரணாவதத்திலிருந்து எவனால் தூக்கிக்கொண்டு வரப்பட்டீர்களோ அந்தப் பீமனுடைய கைவன்மை பெரிது; பதினாயிரம் யானைக்கொப்பானது. பலத்தில் விருகோதரனுக்கு ஈடானவன் மற்றொருவனில்லை. எல்லாரிலும் சிறந்த வஜ்ரபாணியாகிய இந்திரனையும் பீமன் யுத்தத்தில் தானே வென்றுவிடுவன். முன்னமே, இவன் பிறந்தவுடன், என் இடுப்பிலிருந்து மலையில் விழுந்தான். இவன் தேகத்தின் பாரத்தினால் இவனுடைய அவயவங்கள் பட்ட கல் பொடியாகச்

செய்யப்பட்டது. பாண்டவனே! பீமனுடைய அந்தப் பலத்தை நான் புத்தியினலறிந்து, பிராம்மணருக்குப் பிரத்யுபகாரமும் செய்ய வேண்டியபோது அதற்காக இந்த ஆலோசனையைச் செய்தேன். இது பொருளை விரும்பியாவது புத்திக்குறைவினலாவது சரியாகத் தெரிந்துகொள்ளாமலாவது என்னுல் நிச்சயிக்கப்படவில்லை. விவேகத்தை முன்னிட்டே தர்மத்திற்காக இந்த ஆரம்பம் என்னுல் செய்யப்பட்டது. யுதிஷ்டிரா! நாம் குடியிருந்ததற்குப் பிரதியுபகாரம் செய்வதும் பெரிய [1] தர்மத்தைச் செய்வதுமாகிய இரண்டு பிரயோஜனங்கள் நிறைவேறினவையாகும். எந்த க்ஷத்திரியன் பிராம்மணகாரியங்களில் எப்போதாவது உதவிசெய்வனே அவன் சிறந்த லோகங்களை அடைவானென்பது என் கருத்து. ஒரு க்ஷத்திரியன் மற்ருெரு க்ஷத்திரியனையே மரணத்திலிருந்து தப்புவித்தால் இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் பரந்த புகழடைவான். பூமியில் வைஶ்யனுக்கு உதவிசெய்யும் க்ஷத்திரியனும் நிச்சயமாக எல்லா லோகங்களிலுமுள்ள பிரஜைகளின் அன்புக்கு உரியவனுவன். அடைக்கலம் விரும்பிவந்த சூத்திரனை அரசன் விடுவிப்பானுபின் இந்த லோகத்தில் நல்ல சம்பத்தோடுகூடியதும் அரசர்களால் பூஜிக்கத்தக்கதுமாகிய குலத்தில் ஜனனமடைவன். கௌரவர்களை மகிழ்விப்பவனே! அருமையான ஞானமுள்ள வியாஸபகவான் முன்னமே எனக்கு இவ்வாறு சொல்லியிருக்கிருர். அதனுல், இவ்வாறு செய்யக்கருதினேன்' என்ருள்.

நூற்றெழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

பகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமன் மறுநாள்காலையில் பிராம்மணன் கொடுத்த அன்னத்தை வண்டியிலேற்றிக்கொண்டு பகாஸுரன் வஸிக்கும் வனம் சென்றதும், வண்டியிலுள்ள அன்னத்தைப் புஜித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட பகாஸுரன் பீமனிடம் யுத்தத்திற்கு வந்ததும், அவனைப் பீமன்கொன்றதும்.)

யுதிஷ்டிரர், 'தாயே! நீ விவேகத்தை முன்னிட்டுத் துன்பமுற்ற பிராம்மண விஷயத்தில் தயையினுல் இவ்வாறு செய்தது நியாயமானது. நீ பிராமணவிஷயத்தில் தயையுள்ளவளாக இருப்

1 பிராம்மணர்களைக் காப்பது.

பதனுல் இந்தப் பீமன் எவ்வகையிலும் அந்த ராக்ஷஸனைக் கொன்று திரும்பிவருவது திண்ணம். ஆனல், இதை நகரத்தில் வஸிக்கும் மனிதர்கள் இவ்வாறு அறியாமலிருக்கவேண்டுமென்று இந்தப் பிராம்மணருக்குச் சொல்லவேண்டும். ஜாக்கிரதையோடு பிராம்மணரை நம்முடைய சொல்லுக்கு உடன்படுத்தவேண்டும்' என்று சொன்னர்.

வீரரே! ஜனமேஜயரே! யுதிஷ்டிரரோடு ஆலோசனை செய்த பிறகு, குந்தி உள்ளேசென்று புத்திரர்களெல்லாரிடமும் பிராமண காரியத்தைப்பற்றி ஆலோசித்தாள். பிறகு, இரவு விடிந்தபோது, மஹாபலவானன பீமஸேனன், பிராம்மணனிடம்சென்று, 'பிராம்ம ணரே! எனது அன்பராகிய உம்மை உமது ஸந்ததியுடன்கூட ஆபத்திலிருந்து விடுவிப்பேன். அந்த ராக்ஷஸனுக்கு அஞ்சவேண் டாம். நீர் என்னைப் பலியாகக்கொடும். இந்த வீட்டில் நான் ஒரு தரம் திருப்தியாகச் சாப்பிடும்படி செய்யப் பிரயத்தனப்படும். பிறகு, அந்தப் பயங்கரமான ராக்ஷஸனுக்கு நான் என்னைக் கொடுப் பேன். துரிதப்படுங்கள்; என் தாமதிக்கின்றீர்கள்? குற்றமற்ற வர்களே! தாமதம் செய்யாதீர்கள். இப்போது என் உயிரைக் கொடுத்து உங்களை ரக்ஷிப்பதற்காக இப்போதே மனத்தில் நிச்ச யம் செய்கிறேன்' என்ற சொல்லைச் சொன்னன். பரதஸ்ரேஷ் டரே! பீமனுல் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட அந்தப் பிராம்மணர், தம் பந்துக்களுக்கு அந்த விஷயத்தைச் சொல்லி, செவ்வையாகச் சேகரிக்கப்பட்ட போஜனத்தைக் கொடுத்தார். பிறகு, அந்த நகர வாஸிகள் நெய்யோடும் காய்கறிகளோடும் பலவகைப் பருப்புக்க ளோடும் கூட மாம்ஸத்தோடு சேர்ந்த அன்னத்தைப் பீமனுக்குக் கொணர்ந்தனர். அப்போது, பீமஸேனன் பலவகையான மாமி சங்களையும் உயர்ந்த பக்ஷணங்களையும் பலவகை சித்ரான்னங்களை யும் உண்டபிறகு, பதக்குப் பிடிக்கும்படியான அனேகம் தயிர்க் குடங்களைக் குடித்தான். அவன் உண்டபோது நகரத்துஜனங் கள், நிரம்பினமனத்தோடு செம்மையாகச் சேகரித்த பதார்த்தங் களில் தத்தம் பாகங்களைப் பூர்ணமாகக் கொண்டுவந்தனர். பிறகு, அந்த விருகோதரன், நகரத்து ஜனங்களினுல் சூழப்பட்டவனுக, அந்தக் காலைவேளையில் காய்கறிகளும் தயிருங்கலந்த அன்னம் நிரம்பிய வண்டியின்மேல் ஏறி வாத்திய முழக்கங்களோடு புறப்பட் டான். 'சிறுபிள்ளையும் அழகில் ஒப்பற்றவனும் பலசாலியுமாகிய இவன் தன் வயிற்றுக்காகத் தானே இரையாகத் தன்னை ராக்ஷ னுக்குக் கொடுக்கப்போகிருன்' என்று இவ்வாறுன சொற்களால்

துதிசெய்யப்பட்ட அந்தப் பீமன், உடம்பெல்லாம் கறுப்பான இரண்டு வண்டி எருதுகளையும் ஓட்டினன். பிறகு, நாற்புறமும் மனிதர்களாற் சூழப்பட்டவனாக மிகச்சந்தோஷமுற்று வாத்தியங்களின் முழக்கத்தோடு அவ்வரக்கனைநோக்கிச் சென்றான். அந்த இடம் சேர்ந்தபிறகு, அவன் தனித்துக் கிட்டப்போனான். ஜனக்கூட்டம், ராக்ஷஸபயத்தினால் அஞ்சி, அங்கேயே நின்றது. அவன் தென்திசையைநோக்கித் தூரவழி சென்று அந்த இடத்தில் முன்னமே குறிப்பிடப்பட்ட பெரிய மரத்தைக்கண்டான். அந்தமரம், மயிர்களும், மஜ்ஜைநீர்களும், எலும்புகளும், கொழுப்புக்களும், ரக்தமுள்ளவையும் ரக்தம்வற்றினவையுமான கைகளும், தொடைகளும், கால்களும் நாற்புறமும் வியாபிக்கப்பட்டிருந்தது. கழுகுகள் பருந்துகள் இவைகளின் கூட்டங்களினால் மறைக்கப்பட்டதும், நரிக்கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும், கடுமையான நாற்றமுள்ளதும், பார்க்க வழங்காததும், ஸ்மசானம்போலக் கொடியதுமாகிய அந்தப் பெரிய மரத்தினிடம் சென்று அந்த வீரன் சிந்திக்கலானான்.

'பலவகை உணவுகளாலும் பெரிய அன்னக்குவியல்களாலும் நிரப்பப்பட்டதும், பருப்புக்கள் நிரம்பினதுமாகிய இந்த வண்டியைப் பலத்தில் மிகுந்த பகனென்னும்பெயருள்ள அரக்கன் எதற்குள் பார்ப்பனோ அதற்குள்ளே, இவ்விடத்திலேயே நான் புஜித்துவிடுவேன். மறுபடி இஃது எனக்குக் கிடைப்பது அரிது. நான் ராக்ஷஸனோடு யுத்தஞ்செய்யும்போது எல்லாம் இறைந்து போய்விடும். பகனைக் கொன்றபிறகு பிணம் தொட்டதனால் உண்ணத்தகாததாய்விடும்' என்று பயங்கரமான செய்கையுள்ளவனும் சிறந்த வீரனுமாகிய பீமஸேனன் இவ்வாறு ஆராய்ந்து, ஜனமில்லாத இடத்தில் உட்கார்ந்து அந்த உயர்ந்த உணவை உண்டான். அப்போது நகரத்தார் நாலுபுறங்களிலும் மரங்களிலேறி அவனைப் பார்த்தனர். 'ராக்ஷஸனல்லாதவன் இந்தப் பெரிய பலியை இவ்வாறு உண்ணமாட்டான். பகனே இந்தப் பிராமண உருவத்தோடு புஜிக்கிறான்' என்று ஜனங்கள் பேசிக்கொண்டனர். மிகுந்த பலமுள்ள பீமன் அந்த அன்னத்தை உட்கொண்டபிறகு, பகனைப் பரிகாசம்செய்தான். பிறகு, பலசாலியாகிய பாண்டவன் அந்த ராக்ஷஸனிருக்கும் வனத்தைச்சேர்ந்து அந்த அன்னத்தைக் காண்பித்து, அவனைப் பெயரிட்டழைத்தான். அப்போது அந்தப் பீமனுடைய பேச்சினால் கோபமுற்ற அவ்வரக்கன் மிகுந்த ஆக்கிரஹத்தோடு பீமனிருந்த இடத்திற்கு வந்தான். பெரிய தேகமுள்ளவனும், சிவந்த கண்களுடையவனும், விகாரரூபமுள்ளவனும், மீசை

தாடிகளும் தலைமயிர்களும் சிவந்தவனும், காதுவரையில் திறக்கப்பட்ட வாயுள்ளவனும், மூளைகள்போன்ற காதுகளையுடையவனும், மிகப்பயங்கரனுமான அந்த ராக்ஷஸன், மிக்க வேகத்தினால் பூமியைப் பிளப்பவன்போலப் புருவங்களை மூன்று நெறிப்பாக நெறித்துக்கொண்டும், உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டும், அன்னத்தைப் புஜிக்கும் அந்தப் பீமனைக்கண்டு கோபித்துக் கண்களையுருட்டி, 'எனக்காகச் சேகரிக்கப்பட்ட இந்த அன்னத்தை என் கண்முன்னே புஜிக்கிறானே! யமன்வீட்டுக்குப் போகக்கருதிய இம்மதிகெட்டவன் யார்?' என்று சொன்னான். பாரதரே! பிறகு, பீமஸேனன், அதைக்கேட்டுச் சிரித்துக்கொண்டே அந்த ராக்ஷஸனைக் கவனிக்காமல் பின்னே திரும்பிக்கொண்டு புஜித்துக்கொண்டேயிருந்தான். அந்த ராக்ஷஸன், கடுமையான இரைச்சலிட்டு, இரண்டு கைகளையும் ஓங்கிப் பீமஸேனனைக்கொல்ல ஓடிவந்தான். அப்படியிருந்தும், எதிரிகளான வீரர்களைக்கொல்லுகிறவனும் பாண்டுபுத்திரனுமான விருகோதரன் அந்த ராக்ஷஸனை அவமதிப்புடன் பார்த்துக்கொண்டு அன்னத்தைப் புஜித்துக்கொண்டேதான் இருந்தான். அந்த ராக்ஷஸன் கோபம் நிரம்பினவனாகப் பின்னே நின்று இரண்டு கைகளாலும் குந்திபுத்திரனான விருகோதரனை முதுகில் அறைந்தான். அவ்வாறு பலவானான ராக்ஷஸனால் இரண்டு கைகளாலும் உளைய அடிக்கப்பட்ட அந்தப்பீமன் ராக்ஷஸனைத்திரும்பிப்பார்க்கவேயில்லை; புஜித்துக்கொண்டேதான் இருந்தான். பிறகு, பலவானான அந்த ராக்ஷஸன் இன்னும் அதிக கோபங்கொண்டு மரத்தை எடுத்துப் பீமஸேனனை அடிக்க மறுபடியும் எதிர்த்து ஓடிவந்தான். வீரனான பீமன், கோபத்தோடு ராக்ஷஸனால் எறியப்பட்ட அம்மரத்தை இடக்கையினால் தடுத்து வலக்கையினால் புஜித்துக்கொண்டே இருந்தான். பீமஸேனன், வண்டியிலுள்ள அன்னத்தைப்புஜிக்கையில், மலைபோன்ற அந்த முழுமரத்தையும் ராக்ஷஸனுடைய கையுடன்கூடப் பிடித்துச் சிரித்துக்கொண்டே புஜித்து ராக்ஷஸனை விட்டுவிட்டு, பிறகு, நூற்றுக்கணக்கான தயிர்நிரம்பின குடங்களையும் நெய்க்குடங்களையும் குடித்துவிட்டுக் கையலம்பிக்கொண்டு உற்சாகத்துடன் இரண்டாவது மலைபோல நின்றான். பெரியமரத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டு வருகிற பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமான ராக்ஷஸனைக் கண்டு, வீரனான பீமஸேனன், யுத்தத்திற்காக எழுந்து ஸிம்மகர்ஜனஞ் செய்தான். பிறகு, கைகளுடைய வேகத்தையும் தோள்தட்டுதலையும் கர்ச்சனையின் மஹாசப்தத்தையும் செய்து மிகுந்த கோபத்துடன் பீமஸேனன் ராக்ஷஸனை அழைத்தான்;

இடிமுழக்கம் போன்ற குரலினால் ராக்ஷஸனைப் பயமுறுத்துகிறவன் போலப் பேசலுற்றான்.

'இராக்ஷஸர்களில் இழிவானவனே! இரண்டுகால்களும் நாலு கால்களுமுள்ளவற்றின் மாம்ஸங்களாலும் மிகுந்த அன்னங்களினா லும் அனேகநாளாக உன் சரீரம் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. என் கைப்பலத்தினிடம் வந்தபின் மறுபடி நீ இரை எடுக்கப்போகிற தில்லை. இப்போது என் கைகளினால் பிசையப்பட்டவனாக யமன் வீடு செல்வாய். இந்த நகரத்திற்கு முள்ளைப்போன்ற உன்னை எடுத்துவிட்டபிறகு, இன்றுமுதல் வேத்திரகிய நகரத்தில் வஸிப்ப வர்கள் அச்சமற்றுத் தூங்குவார்கள். இப்போது யுத்தத்தில் என் னால் கொல்லப்பட்ட உன் தேகத்தைக் கழுகுகளும் நரிகளும் காக் கைகளும் தின்னட்டும்; தரையில் அக்குவேறாக இழுக்கட்டும்' என்றான். இவ்வாறு சொல்லி மிகுந்த கோபத்துடன் பகனைக் கொல்வதற்கு ஓடினான். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! பெரிய உடலும் சிவந்த நிறமும் சிவந்த கண்களுமுடைய அந்தப்பகனும் மிகுந்த வேகத் தினால் பூமியைப் பிளப்பவன்போலப் பீமஸேனனை எதிர்த்தோடி னான். அந்தப் பலவானான ராக்ஷஸன் இன்னும் அதிக கோபமுற் றுப் புருவங்களை மூன்று நெறிப்பாக நெறித்து உதட்டைக் கடித்து மரத்தை எடுத்துப் பீமனை அடிப்பதற்காக விரைவாக ஓடிவந்தான். பாரதரே! கோபித்துக்கொண்ட ராக்ஷஸனால் எறியப்பட்டமரத்தைப் பீமஸேனன் சிரித்துக்கொண்டு இடக்கையினால் விளையாட்டாகப் பிடித்தான். பிறகு, அந்தப் பலவானாகிய பகனும், யுத்தத்தில் மறு படியும் பலவகைமரங்களை எடுத்துப் பீமஸேனன்மேற் போட்டான். எல்லா மரங்களையும் பீமஸேனன் தன் கைவிரலினால் தள்ளி விட்டான். ராஜேந்திரரே! மரங்களின் சோலைகளை அழிப்பதாகிய அந்த விருக்ஷயுத்தம் பகனுக்கும் பீமனுக்கும் அப்போது மிகக் கொடியதாகவும் பெரியதாகவும் நடந்தது. அந்தப் பகனென்னும் ராக்ஷஸன் தன் பெயரைப் புகழ்ந்துசொல்லிக் கடுமையான வேகத்தோடு பீமஸேனனை எதிர்த்து யுத்தம்செய்தான். அவர்க ளுடைய மிகுந்த வேகத்தினால் பூமி நடுங்கிற்று. மிகுந்த அள வுள்ள மரங்களை நொடியில் பொடியாகச் செய்தனர். பகன் விரை வாக ஓடிவந்து கைகளினால் பீமனை எடுத்து எறிந்தான். எறியப் பட்ட பீமஸேனனும், சிரித்துக்கொண்டே, மறுபடியும் எழுந்தான். பீமஸேனன் பகனைத்தழுவித் தரையில் அடித்தான். பீமன், விழுந்த அந்தப்பகனை விட்டுவிட்டு, 'ராக்ஷஸா! களைப்பாறு' என்றுசொல்லி,

மறுபடியும் தோள்தட்டி, 'எழுந்திரு' என்று சொன்னான். பிறகு, விகாரரூபமுள்ள பகன், கோபத்துடன்எழுந்து, மிகப்பெரிய உருவம் எடுத்துக்கொண்டு உடனே விருகோதரனைப் பயமுறுத்திக் கொண்டு நின்றான். பீமஸேனனும் பார்க்கப் பயங்கரமான ராக்ஷஸனைப்பார்த்து நகைத்தான். பீமன் பின்நின்று கைகளினால் ராக்ஷஸனைப் பிடித்து முழங்காலினால் அமுக்கிப் பிறகு கீழே வீழ்த்தினன். திரும்பவும், கோபமுற்ற பீமன், கோபத்தையே உயிராகவுடைய அவ்வரக்கனை விட்டுத் தன் இடுப்பைக் கொஞ்சம்தூக்கி அந்த ராக்ஷஸனுடைய புஜங்களைப் பிடித்தான். பலவானான பீமஸேனன், விரைவாக, அவன் இரண்டு புஜங்களையும் பிடித்துத் தூக்கி உதறி அவனைக் கீழே தள்ளினான். அச்சப்படத்தக்க பராக்கிரமமுள்ள பீமன் கோபித்துக் கீழேவிழுந்த அவனை மார்பில் இடக்காலால் உதைத்தான்; வாயைத்திறந்துகொண்டும் நாக்கைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டும் பயங்கரமாயிருந்த அக்கொடிய ராக்ஷஸன் எதிர்த்துவந்து பீமனைத் தலையில் அடித்தான். பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள அந்தப் பீமன், மிகுந்த பலவானான ராக்ஷஸனால் இவ்வாறு அடிக்கப்பட்டு மிகுந்த கோபாவேசங்கொண்டான். பலவானான பீமன், ராக்ஷஸனை இடுப்பைப்பிடித்துத் தூக்கிநிறுத்தினான். அந்த ராக்ஷஸனும் பீமனும் மதம்பிடித்த பெரியயானைகளைப்போல ஒருவரை ஒருவர் பிடித்து ஒருவரை ஒருவர் இழுத்தனர். அப்போது பீமன் ராக்ஷஸன் இவர்களுடைய கையடியின் ஒலியினால் வேத்ரகீயநகரம் முழுதும் நடுக்கமுற்றது. அவ்விருவருடைய பெரிய வேகத்தினாலும் அங்கே பூகம்பமுண்டாயிற்று; வேகத்தினால் மரங்களையும் கொடிகளையும் பொடியாகச் செய்தனர். ஒருவரையொருவர் வதஞ்செய்யக் கருதிச் சந்தித்த அந்த வீரர்கள், மலைகளாலும் கொடுமுடிகளாலும் மலைகளினின்றும் சரிந்த பாறைகளாலும் ஒருவரையொருவர் அடித்து அவற்றைச் சூர்ணமாகச் செய்தனர். யுத்தத்தில் மிகுந்த மதங்கொண்ட அவ்விருவரும், பூமியை நீளத்திலும் அகலத்திலும் இரண்டுயோஜனைதூரம் எங்கும் மரங்களும் கற்களும் புற்களும் புதர்களும் கொடிகளுமில்லாமல் ஆமைமுதுகைப் போன்றதாகச் செய்தனர். ராக்ஷஸனும் கௌரவராஜனும் இவ்வாறு சற்றுநேரம் யுத்தஞ்செய்தபிறகு, கௌரவராஜன் ராக்ஷஸனை ஒழிப்பதற்காக எண்ணங்கொண்டு பற்களால் கடகடவென்று சப்தஞ்செய்து உதட்டைக் கடித்துக் கண்களை விசாலமாகத் திறந்து உருட்டி விழித்து ராக்ஷஸனைக் குறுக்காகப் பார்த்தான். பிறகு, மிகுந்த பலமுள்ள பீமஸேனன் அந்த ராக்ஷஸனை ஆட்டித் தழுவிப்பிடித்தான். அவ

னைக் கைகளாற்கட்டி முழங்கால்களினால் விலாப்புறங்களிலும் வயிற்றிலும் முதுகிலும் மார்பிலும் உதைத்தான். பகன், தொடைகளும் கைகளும் மார்பும் பிளந்து தேகக்கட்டுவிட்டு அதிக வியர்வையும் பெருமூச்சுமுற்று உயிரும் கண்களும் வெளிக்கிளம்பிப் பிரம்மாண்டம் வெடித்துப் போகச்செய்யும்படி கதறி மூச்சுக்குறைந்து தரையில் விழுந்து, தடியினால் அடிபட்ட பாம்புபோலத் துடித்துக்கொண்டிருந்தான். துடிக்கின்ற பெரிய சரீரமுள்ள பகனைப் பீமன் சுற்றிலும் இழுத்தான். அதிக பலமுள்ள பாண்டவனால் வேகமாக இழுக்கப்பட்ட ராக்ஷஸன் மிகுந்த சிரமத்தை அடைந்தான். புருஷஶ்ரேஷ்டனான பீமஸேனன், ராக்ஷஸனுக்குப் பலம் குறைவதைக் கண்டு பூமியில் தேய்த்து முழங்கால்களினால் இடித்தான். பிறகு, பீமன் அவனுடைய முதுகை முழங்கால்களினால் பலமாக அமுக்கிக்கொண்டு தன் வலக்கையினால் கழுத்தைப் பிடித்தான்; இடக்கையினால் இடுப்பு வஸ்திரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அவனுடைய முதுகை முழங்காலில் ஏற்றிப் பேரொலி உண்டாகும்படி முறித்தான். அரசரே! அப்போது, பீமனால் முறிக்கப்பட்ட அந்தக் கொடிய ராக்ஷஸனுடைய வாயிலிருந்து இரத்தம்பெருகிற்று.

நூற்றெழுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

பகவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பகனை வதஞ்செய்தபிறகு அங்குவந்த பகனுடைய பரிவாரங்கள் பீமனுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டதும், பீமன் நகரத்தின் வாயிலில் பகனுடைய சரீரத்தைப் போட்டுவிட்டுப் பிராம்மணன்வீடு வந்து குந்திமுதலானவர்களுக்குப் பகனுடைய விருத்தாந்தத்தைச்சொன்னதும், மரணமடைந்த பகனைப் பார்ப்பதற்குப் பட்டணத்து ஜனங்கள் சென்றதும், திருவிழாக்கொண்டாடினதும், பகவதஞ் செய்த பீமனை எல்லாரும் துதிசெய்ததும்..)

பிறகு, பெரியமலைபோன்ற அந்தப்பகன் விலாப்புறங்களும் உடலும் முறிந்து பயங்கரமான சத்தம்செய்து உயிர்போய் விழுந்தான். அரசரே! அந்த ராக்ஷஸனுடைய அந்தச் சப்தத்தினால் ஜனங்கள் பயந்து வேலைக்காரர்களுடன் கூடவே வீட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டனர். அரசரே! அப்போது பகனுடைய தம்பி பீம

னைச் சரணமடைந்தான். பிறகு, மிகுந்த பலமுள்ள ராக்ஷஸராஜனை பகன் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, ராக்ஷஸர்கள் மிகப்பயமுற்றுப் பீமனைச் சரணமடைந்தனர். யுத்தஞ் செய்கிறவரிற் சிறந்தவனும் பலவானுமான பீமனிடமுள்ள பயத்தினால் அறிவு தப்பியிருந்த அந்த ராக்ஷஸர்களை அவன் சமாதானஞ்செய்து, 'நீங்கள் மறுபடி ஒருபோதும் மனிதர்களைத் துன்பம் செய்யக்கூடாது' என்றும், 'துன்பம் செய்கிறவர்களுக்குச் சீக்கிரம் இவ்வாறே வதம் நேரிடும்' என்றும் சொல்லி, நியமத்தில் நிற்கச்செய்தான். பாரதரே! அந்தப் பீமனுடைய அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, அவ்வரக்கர்கள் 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று சொல்லி, அவனிடம் அந்த உடன்படிக்கையை அங்கீகரித்தனர். அப்போது, பகனுடைய ஸஹோதரன் தன் இனத்தாருடன் பீமனை வந்தனஞ்செய்தான். பாரதரே! அந்த நகரத்தில் அதுமுதல் ராக்ஷஸர்கள் சாந்தர்களாகவே நகரத்திலுள்ள ஜனங்களினால் காணப்பட்டனர். பிறகு, பீமனால் கழுத்து முறிக்கப்பட்டுக் காதுபோய்க் கண்கள்போய் நாக்கு வெளிப்பட்டுப் பிரஜ்ஞையற்று இறந்துபோன அந்த ராக்ஷஸன், பலவிதமான விளையாட்டுச் செய்கையுடன் நகரத்தின் கோபுரவாயிலில் இழுத்துவிடப்பட்டான்; வாயிலில் போட்டுவிட்டு அந்தப் பீமன் நகரத்துக்குள் வந்தான்.

பாலர்களும் விருத்தர்களுமாகிய மனிதர்கள், அந்த ராக்ஷஸனே நிச்சயமாக மறுபடியும் நமது நகரத்திற்குள் வருகிறானென்று பயந்து ஓடினர். பகனைக் கொன்றபிறகு, பீமன், அங்கே அந்தப் பிராம்மணக்ருஹத்துக்குச் சென்று, இரண்டு காளைமாடுகளையும் வண்டியையும் பிராம்மணனிடம் ஒப்புவித்தான்; 'பேசாமல் வீட்டுக்குள் போம்' என்று அந்தப் பிராம்மணோத்தமனைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு, இரவில் தாயார் ஸஹோதரர்கள் முன்னிலையில் படுக்கைக்குப்போய் யுத்தம் எவ்வாறு நடந்ததோ அதையெல்லாம் சொன்னான். விடியற்காலத்தில் அந்த நகரத்திலிருந்து வெளியிற்போன மனிதர்கள், அடிக்கப்பட்டு இரத்தத்தினால் நனைந்திருக்கிற ராக்ஷஸனைத் தரையிற் கண்டனர். மலையின் கொடுமுடிபோல விழுந்திருக்கும் பயங்கரமான அந்த ராக்ஷஸனைக் கண்டு அந்த நகரத்து ஜனங்கள் மயிர்க்கூச்சமெடுத்தவராயினர். உடனே, ஏகசக்ரநகரத்துக்குட் சென்று நகரத்துக்குள்ளிருப்பவர்களுக்குச் சமாசாரம் தெரிவித்தனர். அரசரே! பிறகு, நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் ஆயிரக் கணக்காகப் பெண்டுகளும் கிழவர்களும் குழந்தைகளும் பகனைப் பார்க்க அங்கே வந்தனர். பிறகு, மனிதர் செய்யமுடியாத அந்தச்

செய்கையைக் கண்டு அவரனைவரும் வியப்புற்றனர். முன்னே பயத்தினால் தாங்கள் வேண்டிக்கொண்டிருந்த தேவதைகளுக்குப் பூஜைகள் செய்தனர். அதன்பிறகு, 'இன்றையதினம் பகனுடைய இரைக்கு யாருடைய முறை' என்று எண்ணிப்பார்த்தனர். தெரிந்த பிறகு, அவர்களனைவரும் அந்தப் பிராம்மணனிடம் வந்து கேட்டனர். இவ்வாறு பலவிதமாகக் கேட்கப்பட்ட அந்தப் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டன், அப்போது பாண்டவர்களை வெளியிடாமல் நகரத்து ஜனங்கள் அனைவருக்கும் பின்வருமாறு சொல்லலானான் :—

'பகனுடைய இரைக்காக நியமிக்கப்பட்டுச் சுற்றத்தாருடன் அழுதுகொண்டிருந்த என்னை மந்திரஸித்தி பெற்றவரும் உயர்ந்த மனமுள்ளவருமாகிய ஒரு பிராம்மணர் கண்டார். அந்தப் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர், முதலில் இந்த நகரத்தின் துயரத்தைப்பற்றி என்னைக்கேட்டு என்னை நம்பச்செய்து, சிரித்துக்கொண்டு, 'அந்தத் துராத்மாவுக்கு இந்த அன்னத்தை நான் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பேன். எனக்காகப் பயப்படவேண்டாம்' என்று சொன்னார். அவர் அந்த அன்னத்தை எடுத்துக்கொண்டு பகனுடைய வனத்தை நோக்கிச் சென்றார். உலகங்களுக்கு அனுகூலமான இந்தக்காரியம் அவரால் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது நிச்சயம்' என்றுசொன்னான். பிறகு, அந்தப் பிராம்மணர்கள் க்ஷத்ரியர்கள் வைஶ்யர்கள் சூத்ரர்கள் அனைவரும், மிகுந்த ஆச்சர்யமும் ஸந்தோஷமுமுற்றவர்களாகி, அப்போதே பிராம்மணபூஜை செய்தனர். பிறகு, கிராமங்களிலுள்ளவர்கள் அனைவரும் அந்த மிகுந்த ஆச்சரியத்தைப் பார்ப்பதற்கு அந்த நகரத்திற்கு வந்தனர். பாண்டவர்களும் அங்கேயே வஸித்தனர். வேத்திரகியகிருஹம் என்னும் ஊரிலுள்ளவர்களனைவரும் ஆச்சர்யத்துடன் பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள பீமனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவனிடம் வந்து சேர்ந்தனர். 'மஹாத்மாக்களான பிராம்மணர்களிடத்தில் ஒன்றும் பொருந்தாமல் போகாது' என்று சொல்லிப் பீமனை மரியாதைசெய்து பட்டணத்து ஜனங்கள் சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டனர்; 'இவர் பிதாவைப்போல் உண்மையாகக் கஷ்டங்களிலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றினவர். இவருடைய அடிபணிந்து நின்று காத்திருப்போம்' என்றனர். அந்தப் பகன் கொல்லப்பட்டபின், அந்த மனிதர்கள் பயந்து அவனை நினைத்துக்கொண்டு பீமனுக்கு மாமிசங்களும் தயிருமுள்ள அன்னத்தை முறையாகக் கொண்டுவந்தனர். 1 உக்கிரமான தவமுள்ள அந்தப்

1 பொருந்தாமையால் இங்குள்ள ஒரு வாக்கியம் ௧௮௬-வது அத்தியாயக் கடைசிக்கு மாற்றப்பட்டது.

பாண்டவர்கள் ஏகசக்கிரநகரஞ் சென்று உறுதியான தவமுள்ளவர்களாகவும் வேதாத்யயனத்தில் ஊக்கமுள்ளவர்களாகவும் ஜடைகள் தரித்த பிரம்மசாரிகளாகவும் அந்தப் பிராம்மணக்ருஹத்தில் வாஸஞ்செய்தனர். அவர்கள் நீண்டகாலம் தாயாருடன்கூட ஏகசக்ர நகரத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருந்தனர்" என்றார்.

பகவதபர்வம் முற்றிற்று.

நூற்றெழுபத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

சைத்ரரதபர்வம்.

(பிராம்மணனது வீட்டுக்கு வந்த ஓர் அதிதி த்ரௌபதி ஸ்வயம்வரத்தையும் த்ருஷ்டத்யும்னன் த்ரௌபதி இவர்களுடைய பிறப்பையும் பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணரே! அவ்வாறு பகனென்னும் ராக்ஷஸனைக்கொன்ற பிறகு, அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களாகிய பாண்டவர்கள் அங்கே என்ன செய்தனர்?" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"அரசரே! பகனென்னும் ராக்ஷஸனைக்கொன்றபிறகு, வேதத்தையே அத்யயனஞ் செய்துகொண்டு அங்கேயே பிராம்மணன் வீட்டில் வாஸஞ்செய்தனர். பிறகு, சில நாளுக்குப் பின், கடுமையான தவமுள்ள ஒரு பிராம்மணன், இருப்பிடம்வேண்டி அந்தப் பிராம்மணனுடைய வீட்டிற்கு வந்தான். அப்பொழுது, எப்போதும் எந்த அதிதியையும் ஆதரிப்பதை விரதமாகக்கொண்ட அந்தப் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டன், வந்தவனாகிய அந்தப் பிராம்மணனை நன்றாகப் பூஜித்து அவனுக்கு இடங்கொடுத்தான். பிறகு, புருஷஶ்ரேஷ்டராகிய அந்தப் பாண்டவரனைவரும் குந்தியுடன்கூட அழகிய கதைகளைச் சொல்லும் அந்தப் பிராம்மணனை அடுத்திருந்தனர். அவன் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களையும் புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் நதிகளையும் அரசர்களையும் ஆச்சர்யமான பற்பல தேசங்களையும் நகரங்களையும் பற்றிக் கதைசொல்லினன். ஜனமேஜயரே! அந்தப் பிராம்மணன், அங்கே கதைமுடிவில், பாஞ்சாலதேசத்தில் ஆச்சர்யமான வடிவத்தையுடைய த்ரௌபதியின் ஸ்வயம்வரத்தையும் த்ருஷ்டத்யும்னன் பிறந்ததையும் சிகண்டி பிறந்ததையும் த்ரௌபதி கர்ப்